

Hem vluchten is Hij hun Rabbi, Rabbûni, en Hij heeft Zijn zwaard aan de heup gegord, een Held, machtig te verlossen, om de ellendigen door recht te behouden. Ja, de naam van een *Ναζωραῖος*; wordt overeenkomstig de woorden van alle profeten Zijn eere naam! Aan Zijne jongeren hebben wij Hem namen hooren toevoegen uit de Arameesche taal, om hen te kenmerken als steenrotsen, al zijn zij ook naar het zichtbare niets dan gekrookte rieten, die van den wind ginds en weder bewogen worden, of als zonen des donders. Zijnen Vader noemt Hij „Abba“, Zijnen God „Eloi.“ Het woord, dat het leven schept midden in den dood: Talitha, kumi! wij hebben het in het huis van den oversten der synagoge in de Arameesche taal over Zijne lippen hooren komen. Ook het woord „Ephata!“ waardoor de ooren geopend worden van den doofstomme, de band zijner tong losgemaakt wordt, het woord van onuitsprekelijke zuchting, van beklemdheid en bedruktheid, en van zegevierend doorbreken, kan en mag nu niet uit de Hebreeuwsche, doch moet uit de Arameesche taal verklaard worden. ¹⁾ De kinderen jubelen; Ὁσαννὰ, niet gelijk in den psalm staat: הוֹשִׁיעָה נָא. En de Heere aan het kruis bidt tot den Vader in Targum-woorden, waaruit Gesenius (Geschichte der hebräischen Sprache und Schrift, Leipzig 1815 pag. 73) wilde besluiten, dat ten tijde des Heeren Jesus Targums in Palestina als het ware als kerkelijke vertalingen gerecipiëerd waren. Saul van Tarsen hoort dan ook later voor de poorten van Damascus de stem des Heeren Jesus tot hem sprekende τῇ ἐβραϊδὶ διαλέκτῳ Act. 26 : 14, om ons tevens te berichten, dat de Arameesche taal, — want die is ook zeker hier bedoeld door het „Hebreeuwsche dialect,“ — ook de taal was, waarin hij, de Phariseër, tot zijnen God gewoon was te spreken, en waarin God tot hem spreken wilde. Toen de apostel Paulus, staande op de trappen der Romeinsche legerplaats te Jerusalem, het volk wilde toespreken, deed hij dit, om een des te aandachtiger gehoor te gewinnen, niet in de Grieksche taal, — eene taal, welke hij anders

¹⁾ De variant ἐφφαθά (zie Tisch. ed. cr. maj. VIII ad loc.) kan in het geheel niet anders als uit de Arameesche taal verklaard worden. Nochtans is de lezing ἐφφαθά bepaald te verkiezen, zie Kautzsch t. a. p. pag. 40.